

**ЕПИСКОПСКО РЪКОПОЛОЖЕНИЕ НА Н.ПР.ПЕТКО ВЪЛОВ
6 юли 2024 г. Храм „Свети Йоан XXIII” - София**

**Ваше Високопреосвещенство Архиепископ Лучано Суриани,
Апостолически нунций в България,**

**Ваше Високопреосвещенство епископ Петко,
Драги събрата в епископата от България Монс. Георги, Монс.
Страхил и Монс. Румен,**

**Скъпи събрата в епископата; епископ Манел, Апостолически
екзарх на Атина, Монс. Киро, епископ на Скопие, Монс. Виржил
епископ на Орадея в Румъния,**

**Драги събрата свещеници, богопосветени, монаси и монахини
в България, както и свещениците дошли за случая от Ватикана,
Гърция, Република Северна Македония, Хърватия, Чехия,
Румъния, от Светите земи – от Назарет, от Италия, от Чикаго
(САЩ), Словакия, Полша и Украйна,**

Ваши Превъзходителства госпожи и господа Посланици,

**Празникът на нашата Епархия е уважен от официалните
представители на Религиозните общности в България,
Националния съвет на религиозните общности в България, от
Съветника по култура на Президента на Република България
проф. Пламен Славов и представители на местната и държавна
власт от Дирекция Вероизповедания на Министерски съвет.**

**Скъпи верни дошли многобройни от цялата страна от почти
всички католически енории в България,**

**Драги слушатели на Радио Аве Мария и зрители, които ни
гледат по видеоканала.**

Под купола на този храм посветен на Свети Йоан XXIII, папа римски, искам да започна с негови думи: „Светият Дух е Този, Който поддържа Църквата, наистина, Той я поддържа и я кара да върви напред. И ние християните, – трябва да измолим от Господа благодатта на покорството на Светия Дух. Послушанието към този Дух, Който ни говори в сърцето, говори ни в обстоятелствата на живота, говори ни в

църковния живот, в християнските общности, винаги ни говори,“ завършва Светият папа.

Говори ни и днес с това ръкоположение на новия Епарх на Епархия „Св. Йоан XXIII”, който от днес носи пълнотата на Светия дух в своето свещенство.

Ако Емануил е Бог с нас, то Светият Дух е присъствието на Бог с нас, обединен с нашия дух. Без Светият Дух Бог е далечен, Христос остава в миналото, Евангелието е мъртва буква, Църквата е проста организация, властта е сила, мисията е пропаганда, поклонението е архаизъм, християнското действие е робски морал. Но със Светия Дух светът е облагороден, възражда се Царството Божие, човекът е в битка срещу плътта и възкръсналият Христос е непрестанен извор на радост и винаги нова надежда, Евангелието става силата на живота, властта на Църквата е освободителна, литургията е възпоменание и очакване, човешкото действие е обожествено.

Папа Франциск в една от своите проповеди казва: „Светият Дух е живото присъствие на Бог в Църквата“.

Реалност, която ни говори за ред, от една страна и сигурност от друга в Църквата. Апостолите са стълбът и основата, върху които се крепи небесния велик Божи град. Това неизбежно ни кара да разсъждаваме и да размишляваме много върху силата и величието на епископите, които са наследници на апостолите.

Вторият Ватикански събор учи:

Епископът облечен в пълнотата на тайнството Свещенство, най-вече е разпоредник на благодатта на върховното свещенство Евхаристията, която сам принася или кара да принасят, от която постоянно живее и се развива Църквата.

Във всяка общност, която се събира около олтара под свещенослужението на епископа, макар и често тя да е малка и бедна или отдалечена, в нея присъства Христос, по Чиято сила се събира едната, свята, католическа и апостолска Църква.

Така с молитва и труд за народа, епископите щедро и постоянно разпространяват пълнотата на Христовата святост. Със служението на словото, те предават на вярващите Божията сила за тяхното спасение (вж. Рим. 1:16)

Те осветяват верните с тайнствата, уреждат отслужването на Кръщението, което дава право на участие в царственото свещенство на Христос. Те са първите служители на Миропомазанието, разпоредителите на свещеническите чинове. И отново те регулират покаятелната дисциплина, загрижено насърчават и просвещават своя народ, така че той да участва в литургията и най-вече в светото жертвоприношение с вяра и благочестивост. И накрая пак те трябва да помагат с примера на своя живот на онези, на които са предстоятели, като ги предпазват от всяко зло и когато могат с Божията помощ ги обръщат към доброто, за да достигнат заедно с повереното им стадо до вечния живот.

Вярващите, от своя страна, трябва да се придържат към епископа както Църквата към Исус Христос и както Исус Христос към Отец, така че всичко да се съгласува в единство и да расте за Божията слава (LG.26,27.)

Скъпи събрате в епископата Монс. Петко,

За мене е изрядна радост и чест отново да положа ръцете си върху твоята глава, както беше при свещенството, но днес, за да те въздигна вече в епископски сан.

Преди всичко да благодарим на Всеподателя Бог, който те направи водач на човешките души, кормчия на Христовия кораб. Ти си призован да изпълняваш своето служение в Епархията на която принадлежеше като свещеник. Стадото, поверено на твоето ръководство, ще изисква много труд с любов и любов с търпение. Бъди благ и строг, пример във всичко. Вярвай горещо и моли се искрено.

Благодаря на Светия отец Папа Франциск, който те избра за достойнството на това служение.

Благодаря на неговия представител тук между нас Н. Впр. монс. Лучиано Суриани, който винаги проявява и полага грижи за живота на нашата Епархия.

Благодаря на преосвещените епископи Страхил и Мануел, които участваха в ръкоположението, което е канонично условие, да станеш законен приемник на апостолите и член на колегията на епископите и заедно със Светия отец Папата, и другите епископи, да се грижиш за църквата, която ти е поверена

Жезълът е един от видимите символи на епископската мисия на пастира. Когато той влиза в храма с жезъла и преминава през него към олтара, е като Христос, като Добрия Пастир, който събира и води стадото към светия олтар. Води и напътства вярващите със словото си и ги закриля и лекува със силата на благодатта, която произтича от Евхаристията. Жезълът го придружава когато благославя, защото е символ на цялата мисия на епископа да води, да поучава, да осветява. По волята на Христос епископът е централна фигура в живота на Църквата или както са казвали още древните Отци „Ubi episcopus, ibi Ecclesia”, „Там където е епископът, там е Църквата.”

Когато се започва един нов път, мъдро и разумно е да се следват стъпките на тези, които са ни предшествовали. А те са и много и малко. Ти си дванадесетият епископ на нашата католическа общност от източен обред в България, която съществува от времето на съединението ни с Католическата църква през 1860 година. Всеки един от нашите предшественици епископи е приемал, носил и предавал като наследство, жезъла заедно с това, което му е било завещано, оставяйки верен на традицията и винаги с поглед отправен към вечността.

И днес аз ти предадох жезъла, не само като знак на властта, но с пълно доверие, че ще изпълниш мисията, която ти предстои. Предадох ти го със задълженията, които той носи, с всичките му интензивни грижи и трудности с най-силните чувства на обич, понякога изстрадани за вярващия народ, който ти е поверен, с всички утехи и радости, които той носи със себе си. За това те уверявам в молитвата ми, която ще те придружава и всичко друго, с което мога да ти бъда полезен и помагам.

Ти почувства призива на Светия Дух да приемеш да бъдеш Владика, водач и служител на една църква, в която хора, мъже и жени, млади, деца и възрастни, бедни и богати, здрави и болни, изоставени хора, за всички тях си избран и пратен като пастир.

Заедно с всички тях бъдете една църква, която живее заедно в духа на истината и любовта. Бъди близко до младите и семействата, за да чувстват църквата, която ти е поверена като свой дом, в който има радост, утеха и мир, Църквата не е сграда, а място на общуване на благодатния живот в дома на Отца, Затова следвай примера на Спасителя. Всички вървим в този път, но имаме нужда от водачи, защото често пъти този път е тесен и стръмен.

Мотото на герба в годините на моето служение беше „Veritatis splendor”- Блясъкът на истината. И през изминалите години много истини станаха реалност. Истината блесна, истината лъсна, истината победи, истината си възвърна своя блясък. Да, истината винаги побеждава възвърна ни се свободата, върнаха се имоти, които бяха конфискувани. Свещеници, монаси и монахини, които не можеха да работят у нас дойдоха отново да ни помагат, построиха се нови храмове и манастири. Нищо не е случайно. Бог за всеки един от нас и с всеки един от нас има Свой план във времето.

Мотото на твоето служение е „Amoris splendor” Блясъкът на любовта. Църквата ни изпраща невъоръжени, вестители на любовта в един свят наранен от омраза. Бъди навсякъде пратеник на любовта за всички, за да можеш с нейната привлекателна сила да утешаваш душите на хората и да изпълваш тези храмове с вярващ народ и манастирите с нови звания.

А всички вие, които днес сте тук с нас или ни слушате, благодаря ви, че сме заедно и нека всички знаят - нашата радост е най голяма от всичко, защото имаме име и образ които ни водят към единствената и неповторима личност Исус Христос в Когото твърдо вярваме.

На добър час Преосвещений Владико!
Блясъкът на любовта да озарява твоя път!
Бъди благословен!
На многая, благая лета!

+ Христо Прошков